

туй, десетина други коня бѣха навързани единъ следъ другъ на върволица, като всѣки позаденъ конъ бѣше вързанъ съ юлара си за опашката на предния. Наистина, тѣй вързваха конетѣ си и джамбазитѣ, но дѣдо Герги бѣше чувалъ, че по-често правѣли тѣй влашкитѣ цигани конекрадци.

Щомъ взе да се развиделява, зачу се голѣма глъчка: хора на коне, съ пушки. Петъ-шестъ души имаше на една каруца. Тия хора бързаха, понавещаха се колкото да не изпуснатъ прѣснитѣ дири, оставени на земята отъ конски копита, и препускаха напредъ. А презъ нощта бѣше падналъ слабъ дѣждъ и върху изравнената пепель ясно личаха диритѣ на конетѣ, които Илия и другаритѣ му бѣха прекарали. Дѣдо Герги разбра каква е работата и се затвори вкѣщи.

Още на обѣдъ се чу, че трима конекрадци съ много коне били заловени въ Аптаашката гора. Потерята врѣхлетѣла върху имъ, когато си били легнали да си почиватъ, затуй не сварили да се качатъ на конетѣ си, и хукнали да бѣгатъ пешъ. Единъ отъ тѣхъ падналъ и умрѣлъ отъ умора — пукнало се сърдцето му. Другитѣ двама ги заловили живи къмъ границата. Единътъ билъ Илия.

До вечерята отъ града минаха стражари, околийскиятъ началникъ, докторътъ. Дѣдо Герги мисли, мисли, па на другия день отиде и той